

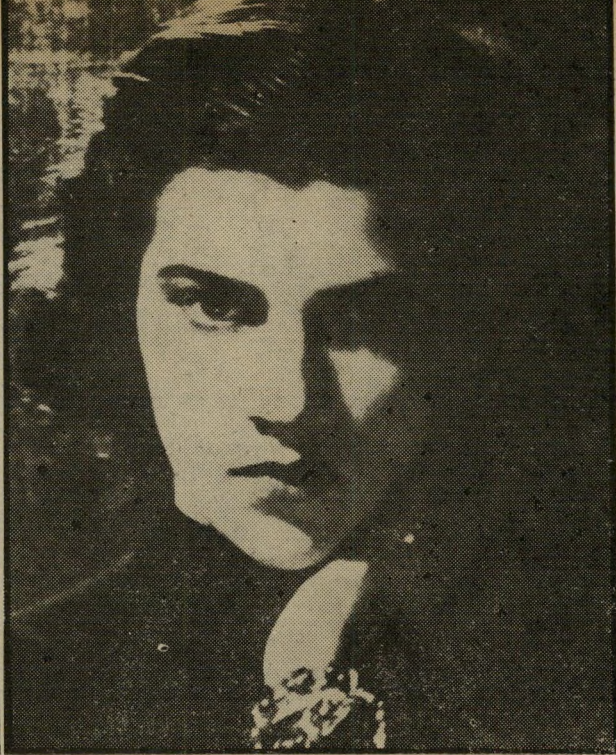
זה היה צפוי — האיש שמסוגל לכופף מילים, מוכרח היה לנסות את האוצר המילולי במדיום המודרני ביותר שקיים בעולמנו — הקולנוע. לכן, כשכתב שיר בשם שדר מן העתיד כבר ראה המשורר דויד אבידן בעיני רוחו את השורות נעות על הצלולואיד. זה היה טבעי יותר עבורו מחלום שחלם על סרט ראויה עם מרכבות למאות וסוסים לאלפים על התחלת המאה (לחץ שלא נולד מעולם).

בשעה טובה, אחרי קצת יותר משנה — בעזרת המפיק יעקב קוצקי והמפיק אלכס מסיס (חברת ישראל) — עומד הסרט לפני הצגת בכורה אכסקלוסיביות בסמינטיקם של תל-אביב, ירושלים וחיפה.

"סרטי שפוי". למה הצגות אכסלור סיביות דווקא? כי הסרט דובר אנגלית. אומר הבמאי-המשורר: "זה לא הגיוני שאדם יבוא משנת 3005 אל שנת 1985 וידבר דווקא עברית. חוץ מזה השפה האנגלית היא השפה הבינלאומית התיקנית ולדעתי, רק ראש בינלאומי יכול להגיע לקהל בינלאומי". לכן את אבידן לא מעניין כלל לפנות אל הקהל הישראלי, ובוודאי לא אל הקהל הרחב, שאינו חושב כמותו. נשמע מטורף? לדעתו של אבידן

קירה ניוזינסקי ב-1981

קירה ניוזינסקי ב-1956

"אבא לא היה מטורף — הברוטאליות שבה אותו"

בבימויו של מאקס ריינהארט בוניה ובברלין. לאחר שרקדה בעולם כולה, מי שוודיה ועד בודאפשט, דרך בלגיה ו-מאדריד, נראה היה כי תעדיף להשתקע בשמש האיטלקית. נישואיה לכרטיפוחיו של דיאגילב, המנצח איגור מארקוביץ', החזיקו מעמד שנים ספורות בלבד, אך הקאריירה שלה ככוריאוגרפית היתה יציבה יותר. היא עשתה לה שם בינלאומי וכי-1956 נטשה את פירנצה ונדדה לסן-פרנסיסקו. ב-1960 החליטה לפרוש וחיפשה

את העולם שניזינסקי לא היה מטורף. אך קירה טרקה את הטלפון בפניו. הוא לא ידע בדיוק מה יעשה בה אם תסכים להתראיין מול המצלמה, אך קסם מיסתורי משך אותו אליה. הוא ערך סרט תיעודי על חייה, שהיו מרתקים בפני עצמם.

קירה נולדה בוניה, אביה ואסלאב ניוזינסקי ואמה, רומולה, לא הטילו שום ספק ביחס לעתידה. בגיל 17 זכתה ל-ביקורות נלהבות כשהופיעה כהלנה היפה

מורה למחוז וכוריאוגרפית ניוזינסקי עם תלמידותיה בפעולה מרוסיה לסן-פרנציסקו

זה נשמע שפוי לגמרי. גם מחיר הפקתו של הסרט הוא, לדבריה, שפוי: "זהו סרט משובח בתקציב שפוי, מבקשים ממנו הסבר פשוט יותר הוא עונה: מה זה היום תקציב? אותו סכום באמריקה נחשב כעלוב. באירופה כבינוני ובישראל כענק."

לשדר ביקום. גם על השאלות האחרות קשה לקבל מדויק אבידן תשובות סטאנדרטיות, וכל שנותר לנו הוא ללקט את אימרי השפר שפוי נובע, כמו: "הסרט שלי הוא סרט מקומי במושגים של כדור-הארץ... הסרט שלי אינו סרט של מדע בדיוני. הוא מייצג את הפילוסופיה העתי-דנית שלי... אני רואה בסרט שלי סרט רטורי. בעוד שבעבר הבימה היתה אולמי-הרצאות וקתדרות היום זה הפילם... המסר שלי אינו מכוון לעולם העתידי. המסר שלי העיקרי הוא שאנחנו יותר עתידינים ממה שאנחנו יודעים."

רקדן רודולף נורייב. מי שערך בשעתו למערב ונחשב על-ידי רבים כיוורשו הר-רוחני, או אולי אף כגילגולו החוזר, של ניוזינסקי האגדי לא האמין למראה עיניו: בתום ההופעה, נכנסה לחדר ההלבשה שלו אשה גוצה וכבדת-גוף, במעיל כבד ותיק עגמי בידה. "איש צעיר", פנתה אליו, "אני אלמד אותך כיצד לרקוד". והקשישה העגלגלה כפירושקי והלבושה כבאבושקה, החלה לרקוד כאחוזת טירוף. נורייב התבונן בה כמהופנט. הוא ראה לפניו את ניוזינסקי האחד והיחיד וידע, שהי-יחידה שמסוגלת להעביר את המסר הרוחני ואת התאוה הבלתי נדלית להתי-נוע ולדבר בגופה כאביה, בשעתה, היא בתו הנשכחת, העקשנית והכימעט מטר-רפת, קירה.

שאלות בתומות. במאי צעיר, שי-עבר בטלוויזיה האוסטרית, בשם רוברט דורנהלם, רצה להעזר בה בעשיית סרט על ניוזינסקי. המיתוס של ניוזינסקי ביקש לו ביטוי הולם, שמעולם לא ניתן לו על-הבד או על הבמה (הסרט בהשתתפותו של אלן בייטס נחל כישלון אמנותי וקופתי כאחד), אך קירה סירבה. הוא הציף אותה בפרהים ובשיחות טלפון יום-יומיות, אך לשווא. הוא ניסה להשפיע עליה בכל דרך אפשרית. טען שרק בפיה תשובות על שאלות סתומות ביחס לאביה, הפציר בה לגלות את הידוע לה על הסכיזופרניה שלו וניסה לשכנע אותה לעזור לו לשכנע

ואסלב רומזזה וקירה (בת הי-6) ניוזינסקי גילגול חוזר

סרטים

היא רוקדה לבד

לפני קצת יותר משלוש שנים הופיע בסן-פרנציסקו, בהופעת-אורח מיוחדת, ה-